

Ти не сахайсь,— вже дух мій відлетів,
Я — череп лиш, що був колись на плечах.
І, на відміну од живих голів,
Тепер в мені вино, не порожнеча.

Як ти, я жив, любив і пив зчаста,
Аж поки вмер, не нехтуючи трунки.
Пригуб мене, пригуб — твої уста
Миліш мені за хробаків цілунки.

Мені щастить: я — келих на вино —
Напій богів несу, по колу йдучи.
А то в землі зогнивши, вже б давно
Я став кублом холодному гадюччю.

Там, де колись мій розум пломенів,
Хай інше полум'я знаходять люди.
Коли від мізку череп спорожнів,
Хіба вино — не кращий вміст посуду?

Ну, пий же, пий! І ти в свій час помреш,
І десь нащадки в звалищі тужавім
Колись тебе з землі дістануть теж,
Щоб ти, мерцем, на учті слугував їм.

Тож як у куцому житті своїм
Були ні на що голови не годні,
То хай по смерті буде втіха їм,
Що хоч на щось їх підберуть сьогодні.